

PŘÍRODA

Hudbou hrály ukryté prameny a den můj k ní zpíval svou píseň
na březích melancholických.

Smutek dávného žití, z něhož jsem vyšel, dechl mi z vůní
a z hovoru stromů a z těžkého zvonění hmyzu nad vodami,
a celá staletí ležela mezi mou rukou, jež trhala květy, a jimi,
mezi mým zrakem a tajemným světem,
jenž tisíci tázavých pohledů v duši mou němý se díval.

Oblaky setměly západní slunce. A duše má ptala se větrů:

Jsou to oblaky přicházející nebo odcházející?

Odmlyčely se větry, v poslušná zrcadla se zhladily vody,
a hvězdy, jak ohně hasnoucí v studených vlnách svítících moří,
vřely a šuměly nade mnou, neviditelné:

Světlo umírá jenom příchodem ještě většího světla,
ještě většího, většího světla.

JSEM JAKO STROM V KVĚTU...

Jsem jako strom v květu, zvonící hmyzem a včelami: ticho a smích;
krev, to je sluneční východ, kde v ohni se koupe omládlý den;
v koridorech světla jsem prostřela vůně pro kroky milenců svých
a všechna tajemství noci jsem hodila do klína žen.

Však žárlivá nechci, když za noci dřímou, umdlená objetím jar,
bys toužil po eterné kráse mých sester, jež vábí tě k hrám:
tisíce let jsem skládala bohatství svá jak královský dar
a těm, kteří dovedou ničeho nežádat, celý ho dám.

Pro ty je dráždivá krutost mé lásky,
umdlení hrobový mír,
hloubka mých zraků, z nichž sálá
osudných souhvězdí vír,
vteřin mých číše, kde věčnosti světlo
do krve zlomeno plá,
a polibků závrať,
sladká a zlá.

Nejsem jako mé sestry: noc věčná
je pozadím žhoucím mým snům,
nad hlavou milenců svatební pochodní
zažihám dům:

květy, které jsem nasila, ohnivým srpem jsem požala,
ptáky, které jsem lákala, plameny zaháním zpět;
však duše, jež čekají staletí, z tajemné noci své přiletí,
v smrtelném tichu je uslyším šuměti,
etherných motýlů jiskřící let,
a kroužit kolem mých pochodní, které jsem rozzála
o země ohnivý střed.

Otrokyně Věčného, šílenství kněžna, znám hmoty nejhlubší hlas,
slávu prvního slunce, soumraky posledních dní;
proud slzí se valí po kráse mých tváří a z rozkoší přivřených řas,
a v pláči mém hudba noci se chví a kroužící hvězdy jiskří se v ní:
neboť v mém smíchu štká kletba tajemné viny a čas,
a v pláči mém zvonícím úsměvem světla
naděje Návratu zní.

ZTRACENÍ

Do žáru léta našeho ze zahrad smrti dýše mráz,
a mnozí, kteří už mrtví jsou, jdou ještě jak živí vedle nás;
když jejich hodina nejvyšší na orloji bolesti odbila,
jak by na druhou stranu vítr vál, na zemi slyšena nebyla.

Jak padání sněhu jest jejich mlčení a zraky teskné jsou,
zrcadla ledu utuhlá nad mrtvou hlubinou bezhlasou;
a třeba jak nejsladší jaro voněl jich dech a krev a rty,
tajemná hrůza se šíří z jejich samoty.

A mezi nimi bratří jdou, jak tiché slunce laskaví,
zem celá mění se před nimi, kde kroky bázlivé zastaví,
a v ohni poledne našeho do jejich duší plá
skrytého žití druhého halucinace zlá.

A v soumracích jejich slavíci z našeho jihu nepějí,
užaslí naší bolestí jsou cizí naší naději
a pod hvězdami jasnými, jež září naší oblohou,
kde leží jejich domov ztracený, poznati nemohou.

Nad hlavou listí šumící v neviditelné doubravě,
jdou věčně, dálkou šílení a bičování v únavě,
a z jitra jinde procitnou, než večer usnuli:
přes kolik zemí přešli snem a kolik moří přepluli?

Zastaví-li se v samotách, tisíce hlasů kolem zní,
kde, tiší, dveře otevrou, odmlčují se přítomní,
a této země dívky radostné když přivolají touhou svou,
tvář sladkou od nich odvrátí a zpívat přestanou.

A jenom děti, které země dosud neznají,
bázlivé v podvečer se přitulí k nim potají,
když zamyšleni naslouchají z hlubin samot svých
volání bratří ztracených, ohlasu kroků vzdálených...